

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XI. De Abnegatione animæ, & in specie voluntatis nostræ, vt principalis illius potentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

seruimus, simulq; varia aduersus hanc
& alias fraudes, quæ circa Abnega-
tionem carnis occurrunt, remedia
præscripsimus, huic capiti finem im-
ponam, cunctos quàm possum ma-
ximè rogans, vt eò diligentius huius
rei studio sese dedât, quò magis hoc
tam præclarum opus est necessariũ.

CAPVT XI.

*De Abnegatione anima, & in specie vo-
luntatis nostræ, vt principalis il-
lius potentia.*

VANQVAM carnis &
passionum eius abnega-
tio, vt dictum est, magni
sit momenti, animæ tamẽ
abnegatio tantò est ea superior, quã-
tò hæc ipsa pars hominis corpore
nobilior ac præstantior est. Quem-
admodũ enim equus, quamuis in-
domitus & effrenis, si tamen strenuũ
ac peritum habeat equitem sibi in-
fidentem, nemini nocet: sic etiam

COR-

corporis vitacitas, vt ait S. Basilianus non adeò perniciofa illi effe folet qui ad eam refranandam promptus est animo ac vigilantibus, vt decet. Contra verò ficuti patrefamilias peregrinante, mox canes domestici illac insolenter vagantur, importunitatis latratibus omnia complent, & moribus quosuis obuios aggrediuntur, ita, cum anima matrisfamilias munus sustinens, foras euagatur & negligit ea, quæ sunt sui muneris, mox veluti proterui atq; importunitates, inquit S. Basilianus, ex diuersis partibus libidines corporis foras se dant, & vehementer in ipsum oblatrant, ac variis modis dilacerare conantur.

S. Basil.
in Con-
stit. Mo-
nast.

Isaias in Hinc magnus ille Abbas Isaias affirmare solebat, illos difficulter a tranquillitate animi peruenire posse, quæ ad consequendam perfectionem requiritur, qui solùm corpori Mortificationi vacantes: Non vacantes, inquit, homini interiori & propriis

amputant voluntates. Hæc itaq; Ab-
 negatio animæ pro obiecto suo præ-
 cipuo duas præcipuas eius potentias
 habet, nempe voluntatem & intel-
 lectum, seu iudicium nostrum pro-
 prium, à quibus quasi duobus fon-
 tibus deriuantur omnes alij animæ
 nostræ affectus. Quocirca sicut ob-
 turatis fontibus præcipuis aquæ lar-
 giter fluentis; mox omnes etiam ri-
 ui ab illis promanantes exsiccantur;
 Ita quoque ex Abnegatione volun-
 tatis ac iudicij proprij; abnegatio
 omnium aliarum passionum & affe-
 ctuum in anima nostra regnantium
 procedere solet. Hinc S. Bernardus Bern. ser.
 tantoperè exaggerat damnū (quod 3. de Re-
lepram nominat) quod ex immorti- furrect.
 ficatione harum duarum potentia-
 rum in nos redundat, cum inquit; *In*
corde duplex est lepra, propria voluntas,
& proprium consilium; lepra utiq; nimis
pestima, eoq; perniciosior, quò magis inte-
rior. Quamobrem tractaturi de Ab-

G nega-

negatione singularum potentiatur
in specie, initium faciemus à proprie-
tate voluntatis Abnegatione, breuiter
explicabimus quid sit voluntas pro-
pria. Item quàm pernicioſa: deinde
quidnam in ea fit abnegandum, &
quomodo.

Diuus itaque Bernardus sermo-
ne ſupradicto, volutatem propriam
appellat eam, quæ non eſt commu-
nis & conformis voluntati Dei, ho-
minumq; ſanctorum, ſed noſtra ſo-
lùm & propria. Quâdo, verbi gratia,
id quod volumus, non ad honorem
Dei, neque ad vtilitatem proximorum,
*ſed propter noſmetipſos facimus, non in-
tendentes voluntate illa aut Deo placere,
aut prodeſſe aliis, ſed ſatisfacere propriis
motibus animorum.* Exaggerans deinde
idem S. Bernardus grauiter huius
voluntatis peruerſitatē dicit eā cha-
ritati eſſe directè contrariam, quæ,
vt inquit D. Paulus; *non quarit, quæ
ſua ſunt, ſed quæ Ieſu Chriſti:* illamq;

aſi-

assiduè contra Deum bellum gere-
re, atq; idcirco tantoperè Deo exo-
sam inuisamq; esse, & ab illo grauif-
simis pœnis affici. *Quidenim, dicit*

*ille, odit aut punit Deus prater pro-
prium voluntatem; cesset voluntas pro-
pria, & infernus non erit.* Et meritò
quidem; tanta est enim eius maligni-
tas, vt quocunq; se extenderit, virus
suum effundat, omnemq; pietatem
ac rectitudinem rationis euertat.

Quod & S. Basilius innuisse videtur,
cùm ait; *Vti propria volūtate, arbitri-
ue, alienum esse à ratione.* Et alibi te-
statur: *Quidquid quisque ex propria
voluntatis arbitrio facit, id cùm facientis
proprium sit, alienū esse à cultu pietatis.*

Deniq; alio in loco demonstrat, talē
tanquā suæ proprię voluntatis man-
cipium, nullo dignum esse merito:

*Qui ea quæ facit, inquit, commodi sui
causa facit, licet, quod fiat, ex manda-
to sit.*

Basil. Re-
gul, bre-
uior. 123.

Basil Re-
gul, bre-
uior. 138.

Basil, Re-
gul, bre-
uior. 54.

Et in hoc errore versatur quedam
 fax hominū, Reipublicæ pernicio-
 sissima, qui ordinariè priuata sua co-
 moda bono communi præferūt, nec
 quidquam de Reipublicæ incolumi-
 tate, in qua viuunt, solliciti sunt, di-
 modo cuncta ex sentētia cedant, ve-
 cum maximo etiā Reipublicæ detri-
 mento. Verūm vt isti suas cogitatio-
 nes nulla vel rationis vel Christianæ
 charitatis lege metiuntur; Sic iusto
 Dei iudicio, brutorum suorum affe-
 ctuum pondere pressi, plerumq; in
 multarum confusionū abyssum præ-
 cipites aguntur, in iustissimam hu-
 ius sceleris pœnam, aliorumque ex-
 emplum. Vnde meritò dicit B. E-
 phrem: *Nihil esse grauius, quàm à pro-
 pria voluntate superari*; eorumq; in-
 felicitatem deplorat, qui cum mun-
 dum, & omnia quæ in illo bona pos-
 sidebant, tanta animi magnitudine
 reliquerint; instar Samsonis Philis-
 tæos expugnantis, tam turpiter po-
 stea ab importunis suæ impudicæ

Dali-

Dali
 diti
 anit
 trit
 Re.
 tot
 tut
 cor
 us
 qui
 inc
 rem
 sue
 bal
 ric
 pug
 rat
 qu
 uit
 Ca
 rat
 ex

Dalilæ, id est, propriæ voluntatis blâ-
ditiis, superâtur; maximo tum suarû
animarum, tum cõmunis boni de-
trimento. Quapropter B. Dorotheus
Religiosum quemlibet hortatur, vt
totis viribus, se quã primùm à serui-
tute propriæ suæ voluntatis liberare
conetur, huicq; Abnegationi sui ipsi-
us dominus fieri, & perpetua pace ac
quiete frui desideret: *Coge te ipsum,*
inquit, in cunctis, & vince, & volunta-
tem tuam in primis abscinde, si enim cõ-
sueueris voluntatem tuam amputare,
habitum indues, Christi gratiã & mise-
ricordiã, quo omnia sine molestia aut re-
pugnantia perficies, teq; perfectè in liber-
tatem asseres.

S. Dorot.
serm. 17.

Et hæc erat potissima cura anti-
quorum Patrum in institnendo No-
uitio: *Vt doceat eum senior, inquit*
Cassianus, primitus suas vincere volun-
tates, quem studiosè in his ac diligenter
exercens, hac illi semper imperare cura-

Cass. li. 4
Inst. c. 8.

bit, qua senserit animo eius esse cōtraria. Alioqui, inquit, non solūm non adquireret virtutes Religiosis necessarias; Sed ne in Cœnobio quidem diutius perdurare eum affirmabāt, qui prius voluntates suas non didicerit superare. Et meritò certè hi Patres noxiam hanc herbam tempestiuè ex animis euellendam censebant; intelligebant enim optimè, quanti esset momenti, quantiq; referret, positâ morâ huic studio sese dedere, eiusq; sine dilatione fundamenta iacere, tum vt via diuini seruitij fieret in posterū tempus facilior, tum vt securior. Declarabat hoc ipsum B. Dorothe^o exemplo cupressorū, quæ cū adhuc tenerę & paruę sunt, facilè euelluntur, vbi verò succreuerunt, non modò absq; multorū ope nō euelli, sed nec moueri possunt, ita planè euenire solet in tarda aut sera nimis extirpatione propriæ voluntatis nostræ. Aliud est enim, inquit B. Dorotheus, euellere

S. Dorot.
serm. 11.

par-

paruam herbam & teneram, quæ statim extirpatur; & aliud, magnam arborem eradicare.

Sed quæret hîc fortasse aliquis, quibusnam in rebus debeamus abnegare voluntatem nostram; satis enim exploratam esse eius necessitatem. Respondeo, in omnibus omnino, quæ ex propria voluntate appetuntur, siue spirituales illæ sint, siue temporales. Nam vt præclare D. Basilius ait: *Quidquid ex propria voluntate concupiscitur, id alienum est à pietatis cultoribus.* Et ratio in præoptu est; quia cùm propria nostra voluntas, quatenus talis, non sit conformis diuinæ, vt ex D. Bernardo supra probauimus, necessariò sequitur, id quod ex tali voluntate appetitur, à voluntate Dei esse diuersum, & cõsequenter damnosum & perniciosum. Ex quo etiam colligitur, quàm necessarium sit, reformare atque abnegare omnino hanc propriam

Basil. Regul. breuior, 74.

nostram voluntatem, si in electione
& executione omnium actionum
nostrarum non velimus decipi.

Vt autem hunc finem consequamur, nihil aliud requiritur, quam videremus à volūtate nostra id quod nostrum est, eamq; vi abnegationis redigamus ad conformitatem diuinæ illius voluntatis, quam Christus Dominus verbis & factis manifestè nobis declarauit, eo tempore, quo *factus in agonia prolixus orabat* in hortulo, cum hinc volūtas patris vrgeret, vt amarum passionis calicem, qui sibi imminabat, biberet; inde verò voluntatis naturalis appetitus ac sensus abhorreret, mox ipse abnegando hanc suam voluntatem, & diuinam toto animo acceptando; dixit; vt est apud S. Lucam: *Non mea voluntas, sed tua fiat.*

Luc. 22.

Ne verò voluntatem Christi certis tantum in rebus cum diuina conuenire existimaremus, non autem in omnibus absolutè; eodem in loco

ergo Patrem æternū orans, hoc, quod Marcus refert, adiecit: *Non quod ego volo, sed quod tu.* Sed quoniā in modo etiam patiendi, aliquid propriæ voluntatis poterat immisceri, hac itidem ex parte suam abnegavit voluntatē, quando addidit; vt S. Matthæus narrat: *Non sicut ego volo, sed sicut tu.* Atq; ita seiungens à voluntate sua, quidquid secundum inferiorem partem sensus potuisset esse proprium; reddidit eam omni ex parte diuinæ penitus cōformem tam in voluntate ipsa, quàm in modo eandem exequendi. Habuit ergo Christi voluntas eminentissimè tres illas conditiones, quas S. Paulus ad Romanos recenset, his verbis: *Vt probetis, quæ sit voluntas Dei bona, benè placens & perfecta.* Et in hac re dedit nobis absolutissimum perfectissimæ abnegationis exemplum. Quemadmodum igitur se Christus Dominus in hoc negotio erga Patrem æternum

Marc. 14.

Matt. 26.

Rom. 12.

G 5 gessit:

gessit: ita & nos quantū humana fragilitas patitur, erga superiores nostros gerere conuenit, ut voluntati nostræ quidquid proprietatis inest, adimamus, eamque Superiorum voluntati conformē efficiamus. Admirabilem enim inde consequemur fructum, eum videlicet, de quo Dorotheus scribit, ut cū aliam voluntatem nō habeamus, quā nostrorum Superiorum; faciendo & exequēdo illorum voluntatē, faciamus nostrā semper, & hac via perueniemus ad tantam pacis ac tranquillitatis fruitionem, quæ quadantenus similis sit illi, qua beati gaudent & fruuntur in cælo, quam ut finē in omnibus actionibus spectat abnegatio propriæ voluntatis; qua obligatione Deo nulli gratior offerri potest, ut Ludouicus

S. Dorot. *serm. 39.* fructum, eum videlicet, de quo Dorotheus scribit, ut cū aliam voluntatem nō habeamus, quā nostrorum Superiorum; faciendo & exequēdo illorum voluntatē, faciamus nostrā semper, & hac via perueniemus ad tantam pacis ac tranquillitatis fruitionem, quæ quadantenus similis sit illi, qua beati gaudent & fruuntur in cælo, quam ut finē in omnibus actionibus spectat abnegatio propriæ voluntatis; qua obligatione Deo nulli gratior offerri potest, ut Ludouicus

Blof. lib. *de Instit. spiritua- li, cap. 2.* Blofius docet, cū ait: *Nihil Deo gratius offerri potest, abnegatione propriæ voluntatis, quia homini nihil est charius ipsa voluntate & arbitrij libertate.* Et adiungit hanc abnegationē Deo lon-

gè esse gratiore, quàm resuscitatio-
nem multorum mortuorum. *Quan-
do quis, inquit, propter Deum sensuali-
tati voluntatiq; propriae, etiam in rebus
minimis reluctatur ac se mortificat, rem
ipsi Deo magis gratã facit, quàm si mul-
tos mortuos ad vitam reuocaret.*

Ratio est, quia licet Deus in hunc
finem, excitandi nempè mortuos,
plerumq; hominum, virtute & me-
ritis illustrium operã vtatur, opus
tamen hoc ex sua natura tale est, vt
potius omnipotentiæ diuinæ magni-
tudinem, quam illius hominis inte-
gritatem & excellentiam declaret,
per quem mortuo vitam restituit.
In Abnegatione autem continua
propriæ nostræ voluntatis, præter
peculiare Dei auxiliũ, quod in cun-
ctis actionibus nostris necessarium
est, præsupponitur ex parte nostra
quædam generositas & magnitudo
animi planè heroica, quæ se natura-
li instinctui atque illi inclinationi

opponat, qua quisq; in obsequium
 propriæ voluntatis propendet. Va-
 de tandem euenit, vt homo diuina
 gratiæ fauore ita eleuatus, fiat seipso
 superior, & certo quodâ modo plus
 quàm homo. Nam vt B. Climachus
 ait: *Ille profectò sanctus est, qui volun-
 tati suæ abrenunciavit.*

Climac.
 de Auar.
 grad. 16.

Verùm cum in hoc negotio per-
 seuerantia eò sit gloriosior, quo ma-
 iores sunt difficultates, quæ solent
 occurrere, vt huic tandem capiti fi-
 nem imponam, omnes Christi ath-
 letas vehementer rogo, vt huic ab-
 negationi constanter insistant, neq;
 prius ab ea, quam ab ipsa mortali vi-
 ta absistant. *Nam bene capisse nil pro-
 derit (inqt apud Cassianū Abbas Py-
 nuphius) nec pleno seruore renuncia-
 tionis arripuisse principia, si hæc congru-
 us etiam finis similiter non com-
 mendauerit atq; conclu-
 seris.*

Cass. li. 1.
 Institut.
 cap. 37.